

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Кзз 1409/2025
26.11.2025. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Милене Рашић, председника већа, Гордане Којић, Александра Степановића, Миролјуба Томића и Дијане Јанковић, чланова већа, са саветником Врховног суда Весном Зарић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног Димитрија Станковића, због кривичног дела тешко убиство у покушају из члана 114. став 1. тачка б) у вези члана 30. Кривичног законика и др., одлучујући о захтеву и допуни захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног Димитрија Станковића - адвоката Бранислава Суботина, поднетим против правноснажних пресуда Вишег суда у Новом Саду К 57/21 од 30.10.2024. године и Апелационог суда у Новом Саду Кж1-58/25 од 15.09.2025. године, у седници већа одржаној дана 26.11.2025. године, једногласно, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈАЈУ СЕ као неосновани захтев и допуне захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног Димитрија Станковића - адвоката Бранислава Суботина, поднети против правноснажних пресуда Вишег суда у Новом Саду К 57/21 од 30.10.2024. године и Апелационог суда у Новом Саду Кж1-58/25 од 15.09.2025. године, у односу на повреду кривичног закона из члана 439. тачка 1), 2) и 3), повреду закона из члана 74. и битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 4) Законика о кривичном поступку, док се у осталом делу захтев браниоца окривљеног **ОДБАЦУЈЕ** као недозвољен.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Новом Саду К 57/21 од 30.10.2024. године окривљени Димитрије Станковић оглашен је кривим због извршења кривичног дела тешко убиство у покушају из члана 114. став 1. тачка б) у вези члана 30. КЗ у стицају са кривичним делом недозвољена производња, држање, ношење и промет оружја и експлозивних материја из члана 348. став 4. у вези става 1. КЗ, кривично дело неовлашћено коришћење туђег возила из члана 213. став 1. КЗ и кривично дело крађа из члана 203. став 1. КЗ и осуђен на јединствену казну затвора у трајању од двадесет година у коју казну му је урачунато време проведено у притвору. На основу члана 87. КЗ, од окривљеног одузет је нож, а и обавезан је да оштећенима накнади трошкове настале на име награде и нужних издатака њиховог пуномоћника и да плати трошкове кривичног поступка.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Кж1-58/25 од 15.09.2025. године одбијене су као неосноване жалбе ВЈТ у Новом Саду, окривљеног и његовог браниоца а пресуда Вишег суда у Новом Саду К 57/21 од 30.10.2024. године, потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда захтев и допуне захтева за заштиту законитости поднео је бранилац окривљеног Димитрија Станковића - адвокат Бранислав Суботин, због повреде кривичног закона из члана 439. тачка 1), 2) и 3), повреде закона из члана 74. и битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 4) ЗКП, са предлогом да Врховни суд усвоји поднети захтев, преиначи побијане пресуде и ослободи окривљеног или их укине и предмет врати на поновно одлучивање.

Врховни суд је доставио примерак захтева за заштиту законитости Врховном јавном тужиоцу, сходно одредби члана 488. став 1. Законика о кривичном поступку, те је у седници већа коју је одржао у смислу члана 490. ЗКП, без обавештења Врховног јавног тужиоца и браниоца окривљеног, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), размотрио списе предмета и правноснажне пресуде против којих је захтев за заштиту законитости поднет, па је, након оцене навода изнетих у захтеву, нашао:

Захтев и допуне захтева за заштиту законитости неосновани су у делу који се односе на повреде кривичног закона из члана 439. тачка 1), 2) и 3), повреду закона из члана 74. и битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 4) ЗКП, док је у осталом делу захтев недозвољен.

Бранилац окривљеног у поднетом захтеву истиче повреду закона из члана 439. тачка 1) ЗКП наводећи да се окривљени у односу на оштећеног АА и његовог својства и природе поступања налазио у стварној заблуди да се ради о полицијском службенику, јер није знао, нити је могао знати да је оштећени полицијски службеник и да према њему поступа у том својству. Такође, окривљени није могао чути, нити је чуо да му је неко од оштећених, ББ и ВВ, викао „Стој полиција“, те и да је предузео радње према тим оштећенима како се наводи у диспозитиву првостепене пресуде, окривљени је и у односу на ове оштећене био у стварној заблуди да су исти полицијски службеници. Поред наведеног, бранилац истиче и да је окривљени оправдано сматрао да се према њему врши напад на његов живот и тело, те је предузео оне радње које је једино био у прилици да предузме како би одбио од себе напад. Наиме, радње окривљеног предузете су искључиво у циљу одбране и као такве не могу се квалификовати као кривично дело, с обзиром да је окривљени одбио од себе нескривљени и истовремен противправан напад. Радње које је окривљени предузео односно одбрана коју је пружио за одбијање тог напада била је неопходна, потребна и сразмерна нападу и могућностима којима је располагао како оштећени, који је имао пиштољ, а тако и окривљени. Употреба ножа од стране окривљеног у одбијању напада је била једина адекватна могућност чиме се ни у ком случају није нарушила сразмерност између напада и одбране. Сходно наведеном, описаним радњама окривљеног испуњени су сви елементи нужне одбране из члана 19. став 1. и 2. КЗ.

Изнети наводи захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног се, по оцени Врховног суда, не могу прихватити као основани, из следећих разлога:

Одредбом члана 19. став 1. Кривичног законика, прописано је да није кривично дело оно дело које је учињено у нужној одбрани. Нужна одбрана у смислу члана 19. став 2. Кривичног законика је она одбрана која је неопходно потребна да учинилац од свог добра или добра другог лица одбије истовремени противправни напад, а ставом 3. истог члана прописано је да учиниоцу који је прекорачио границе нужне одбране може се казна ублажити. Ако је учинилац прекорачио границе нужне одбране услед јаке раздражености или препасти изазване нападом може се и ослободити од казне.

Одредбом члана 28. став 1. Кривичног законика прописано је да није кривично дело оно дело које је учињено у неотклоњивој стварној заблуди. Ставом 2. члана 28. КЗ прописано је да је стварна заблуда неотклоњива ако учинилац није био дужан и није могао да избегне заблуду у погледу неке стварне околности која представља обележје кривичног дела или у погледу неке стварне околности која би, да је заиста постојала, чинила дело дозвољеним.

Наиме, изреком правноснажне пресуде окривљени је оглашен кривим да је у месту и време ближе описано у изреци пресуде, „способан да схвати значај својих дела и да управља својим поступцима, свестан да су његова дела забрањена, са умишљајем покушао да лиши живота више лица, службених лица у вршењу службене дужности, свестан својих дела чије је извршење хтео, на тај начин што је овлашћено службено лице ПУ ..., оштећеног АА, полицијског инспектора..., који је као полицијски службених, у статусу овлашћеног службеног лица, предузео, а сходно одредбама Закона о полицији и подзаконским актима у оквиру полицијских овлашћења, обављање службене радње, провере идентитета окривљеног, у ком обављању... као службено лице је био спречен физичким нападом од стране окривљеног, на тај начин што је окривљени, након извршеног прегледа од стране оштећеног, узео са крова паркираног путничког возила...нож...и кренуо ка оштећеном, хватајући га за торбицу коју је имао око врата, привлачећи га ка себи, те га оборио на коловоз и ножем му задао једанаест убодних рана у пределу тела, на који начин је оштећеном полицијском службенику...нанео тешке телесне повреде опасне по живот...окривљени је неовлашћено одузео и присвојио из торбице, власништво оштећеног, службени пиштољ... у коме се налазило 15 комада муниције... и трчећим кораком се удаљио са лица места, који пиштољ је окривљени неовлашћено носио, крећући се улицом...у ком тренутку је из улице...нашло службено возило МУП РС, марке ... за чијим управљачем се налазио овлашћено службено лице, полицијски службених оштећени ББ, а на месту сувозача, овлашћено службено лице, полицијски службеник оштећени ВВ...службеним возилом кренули...када је са сувозачког места...изашао из службеног возила полицијски службених оштећени ВВ, који је био видно обележен службеном легитимацијом МУП РС, окаченој око врата у висини груди и који је окривљеном издао гласно наређење „Стој полиција“, након ког упозорења је окривљени стао, окренуо се у правцу ... оштећеног ВВ и у његовом правцу уперио пиштољ...покушао да изврши опаљење у правцу оштећеног..., у чему није успео... док је за то време полицијски службеник оштећени ББ, који се налазио у службеном возилу... изашао из возила и кренуо ка окривљеном, издајући му наредбу „Стој полиција“...након чега је окривљени испалио три пројектила...у правцу оштећеног... ББ, да биоштећени...потом из свог службеног пиштоља...испалио један метак у правцу окривљеног... и нашао заклон иза службеног возила, а окривљени је наставио кретање ка оштећеном и службеном возилу, из ког разлога се полицијски службеник оштећени ББ повукао неколико метара од службеног возила...како би себе довео у безбедан положај за интервенцију, који тренутак је окривљени искористио и...неовлашћено

одузео путничко моторно возило маркевласништво МУП РС...којим је претходно управљао оштећени ББ...а у ком возилу се у контакт брави налазио кључ...усмеравајући возило ка полицијском службенику оштећеном ББ, који је тада, да би одбио напад од себе, у правцу службеног возила у коме се налазио окривљени, испалио један пројектил...а када је окривљени возилом дошао у непосредну близину оштећеног, држећи пиштољ у правцу оштећеног, оштећени...је испалио још два пројектила у правцу наведеног возила, након чега је окривљени наставио кретање...изгубио контролу над возилом и предњим десним, чеоним делом возила ударио у метални стуб...након чега је окривљени изашао из службеног возила...у намери да себи прибави противправну имовинску корист, одузео туђу покретну ствар и то торбицу, власништво оштећеног, полицијског службеника ББ, у којој се налазила службена легитимација...на име оштећеног, новчаник са личним документима и новцем у износу од 1.500 евра...више свежева кључева и службене лисице.“

Из овако датог описа радњи окривљеног произилазе сва битна обележја кривичног дела тешко убиство у покушају из члана 114. став 1. тачка б) у вези члана 30. КЗ у стицају са кривичним делом недозвољена производња, држање, ношење и промет оружја и експлозивних материја из члана 348. став 4. у вези става 1. КЗ, кривично дело неовлашћено коришћење туђег возила из члана 213. став 1. КЗ и кривично дело крађа из члана 203. став 1. КЗ.

У конкретном случају окривљени је након извршеног прегледа од стране оштећеног АА, узео са крова паркираног путничког возила нож и кренуо ка оштећеном, хватајући га за торбицу коју је имао око врата, привлачећи га ка себи, те га оборио на коловоз и ножем му задао једанаест убодних рана у пределу тела, први уперио пиштољ у оштећеног ВВ и покушао да изврши опаљење у његовом правцу, а након што је оштећени ББ изашао из возила, окривљени испалио три пројектила у његовом правцу. Поред наведеног, оштећени су критичном приликом носили службене легитимације и упозорили окривљеног да су овлашћена службена лица односно полицајци.

Дакле, како с обзиром на опис радњи извршења ових кривичних дела, очигледно нису испуњени законски услови за примену према окривљеном института нужне одбране из члана 19. став 2. Кривичног законика везано за услове напада и одбране, као ни услови из члана 28. КЗ везано за стварну заблуду, то је Врховни суд наводе браниоца окривљеног којима се указује на повреду закона из члана 439. тачка 1) ЗКП оценио као неосноване.

Са тим у вези, а како се по налажењу Врховног суда, у описаним радњама окривљеног, стичу сва битна законска субјективна и објективна обележја кривичног дела тешко убиство у покушају из члана 114. став 1. тачка б) у вези члана 30. КЗ у стицају са кривичним делом недозвољена производња, држање, ношење и промет оружја и експлозивних материја из члана 348. став 4. у вези става 1. КЗ, кривично дело неовлашћено коришћење туђег возила из члана 213. став 1. КЗ и кривично дело крађа из члана 203. став 1. КЗ за која је окривљени оглашени кривим, као неосновани су оцењени и наводи браниоца окривљеног којима се истиче и повреда кривичног закона из члана 439. тачка 2) ЗКП, наводима да се у радњама окривљеног стичу сва законска обележја кривичног дела тешка телесна повреда из члана 121. КЗ, кривичног дела угрожавање сигурности из члана 138. КЗ или кривичног дела изазивање опште опасности изи члана 278. КЗ.

Захтевом за заштиту законитости браниоца окривљеног, као разлог подношења истиче се и повреда кривичног закона из члана 439. тачка 3) ЗКП наводима да је суд приликом одмеравања казне окривљеном као отежавајућу околност ценио да је покушао да лиши живота више лица, иако је та околност обележје кривичног дела и не може се вредновати два пута сагласно одредби члана 54. став 3. КЗ. Такође, суд је применио одредбу члана 55а КЗ, иако у конкретном случају није било места њеној примени јер нису постојали законски услови за њену примену у погледу осуђиваности окривљеног и протекла рока од пет година од дана отпуштања окривљеног са издржавања изречене казне.

Изнети наводи захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног се, по оцени Врховног суда, не могу прихватити као основани, из следећих разлога:

Одредбом члана 54. став 3. КЗ прописано је да се околност која је обележје кривичног дела не може узети у обзир и као отежавајућа, односно олакшавајућа околност, изузев ако прелази меру која је потребна за постојање кривичног дела или одређеног облика кривичног дела или ако постоје две или више оваквих околности, а само једна је довољна за постојање тежег, односно лакшег облика кривичног дела.

У конкретном случају окривљени је оглашен кривим због извршења кривичног дела тешко убиство у покушају из члана 114. став 1. тачка 6) у вези члана 30. КЗ односно за покушај лишења живота службеног лица при вршењу службене дужности, док је околност да је покушао да лиши живота више лица тачније три лица ценио као отежавајућу околност, која, сходно одредби члана 54. став 3. КЗ, окривљеном може бити цењена као отежавајућа околност.

Одредбом члана 55а Кривичног законика („Службени гласник РС“, број 35/2019 од 21.05.2019. године, који је ступио на снагу 01.12.2019. године и важио у време извршења кривичног дела које је окривљеном стављено на терет и у време доношења побијаних пресуда) прописано је да ће суд, за кривично дело учињено са умишљајем, за које је прописана казна затвора, изрећи казну изнад половине распона прописане казне под следећим условима: 1) ако је учинилац раније два пута осуђен за кривично дело учињено са умишљајем на затвор од најмање једну годину; 2) ако од дана отпуштања учиниоца са издржавања изречене казне до извршења новог кривичног дела није протекло пет година.

У ситуацији у којој нађе да су кумулативно испуњени услови за примену института вишеструког поврата, суд је у обавези да одмери казну која ће бити изнад половине прописаног казног распона.

Распон прописане казне, у смислу одредбе члана 55а КЗ, представља размак од минималне до максималне казне прописане за одређено кривично дело, док половина распона, према ставу овог суда заузетом на седници Кривичног одељења од 11.07.2022. године, представља средњи број у том низу бројева, који се израчунава тако што се од максимума прописане казне одузме минимум исте, та разлика подели са два, а потом се на тај резултат дода минимална казна.

Окривљени Димитрије Станковић је, према стању у списима предмета, пре извршења предметног кривичног дела за које је оглашен кривим побијаним пресудама,

осуђиван шест пута за умишљајна кривична дела на казне затвора од по најмање једну годину, при чему је са издржавања казне затвора у трајању од једне године и десет месеци по пресуди Основног суда у Новом Саду К 1834/14 од 28.10.20215. године, отпуштен 06.10.2016. године.

Имајући у виду да од отпуштања окривљеног са издржавања казне затвора 06.10.2016. године до извршења кривичног дела 21.10.2020. године, које је било предмет правноснажно окончаног поступка у коме су донете побијане пресуде, није протекло пет година, то су се и по оцени Врховног суд, у конкретном случају, стекли сви услови за примену одредбе члана 55а КЗ о вишеструком поврату.

Како је окривљени Димитрије Станковић побијаним пресудама правноснажно осуђен на казну затвора у трајању од двадесет година, то Врховни суд налази да нижестепени судови одлуком о кривичној санкцији нису повредили кривични закон, већ су правилно, применили одредбу члана 55а Кривичног законика, због чега су супротни наводи захтева браниоца окривљеног, којима се указује на повреду кривичног закона из члана 439. тачка 3) ЗКП у вези члана 55а КЗ, оцењени као неосновани.

Бранилац окривљеног у допуни захтева за заштиту законитости истиче повреду закона из члана 74. ЗКП и наводи да је окривљени на главном претресу дана 29.11.2023. године отказао пуномоћ изабраном браниоцу адвокату Митрески Момчилу, па је суд донео решење и окривљеном поставио браниоца по службеној дужности адвоката Љубицу Жидишић. Дана 28.02.2024. године на главни претрес приступио је адвокат Богдан Вла који је суду доставио пуномоћ за одбрану окривљеног. На том главном претресу суд је донео решење и разрешио браниоца по службеној дужности Љубицу Жидишић. На главном претресу који је одржан дана 19.04.2024. године окривљени је отаказао пуномоћ адвокату Богдану Вла, па му је суд поново поставио браниоца по службеној дужности. На главном претресу који је одржан 27.06.2024. године окривљени је ангажовао новог браниоца, адвоката Жељка Радановића, али суд није разрешио браниоца по службеној дужности. На главном претресу одржаном 12.09.2024. године окривљени је поднео захтев за разрешење браниоца по службеној дужности, који захтев образложио и захтевао је рок од 24 сата како би се писаним путем изјаснио о разлозима за разрешење, а како се није изјаснио у траженом року суд је донео решење којим се одбија захтев за разрешење браниоца по службеној дужности. На главном претресу одржаном 04.10.2024. године окривљени је поднео захтев за повраћај у пређашње стање који је одбијен. Бранилац истиче да након што је окривљени отказао пуномоћ изабраним браниоцима, требало му је сваки пут поставити новог браниоца по службеној дужности, а не да га брани разрешени бранилац по службеној дужности. Наиме, процедура именовања браниоца по службеној дужности није у складу са одредбама ЗКП, чиме суштински окривљени није имао браниоца у кривичном поступку када је предвиђена обавезна одбрана.

Изнети наводи захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног се, по оцени Врховног суда, не могу прихватити као основани, из следећих разлога:

Из списка предмета произилази да је на главном претресу одржаном дана 29.11.2023. године окривљени изјавио да отказује пуномоћ свом изабраном браниоцу адвокату Момчилу Митрески. Виши суд у Новом Саду је донео решење Су VIII-49-

81/23 од 29.11.2023. године којим је поставио адвоката Драгицу Жидишић за браниоца по службеној дужности окривљеном. На главном претресу одржаном дана 28.02.2024. године разрешена је адвокат Драгица Жидишић одбране по службеној дужности окривљеном који је ангажовао новог браниоца адвоката Богдана Вла. На главном претресу одржаном дана 19.04.2024. године окривљени је отказао пуномоћ изабраном браниоцу адвокату Богдану Вла. Решењем Вишег суда у Новом Саду Су VIII-49-81/23 од 19.04.2024. године постављена је адвокат Драгица Жидишић за браниоца по службеној дужности окривљеном. Мајка окривљеног је пуномоћјем од 30.05.2024. године овластила адвоката Бошка Жилића да заступа окривљеног пред Вишим судом у Новом Саду у предмету К 57/21. Дана 10.06.2024. године, адвокат Бошко Жилић је обавестио суд да је отказао пуномоћ. Мајка окривљеног је дана 26.06.2024. године пуномоћјем овластила адвоката Жељка Радановића да заступа њеног сина пред Вишим судом у Новом Саду у предмету К 57/21. На главном претресу одржаном дана 12.09.2024. године окривљени је тражио да суд разреши браниоца по службеној дужности адвоката Драгицу Жидишић и тражио рок од 24 сата да свој захтев писаним путем образложи. Решењем Вишег суда у Новом Саду К 57/21 од 18.09.2024. године одбијен је предлог окривљеног да се разреши бранилац по службеној дужности адвокат Драгица Жидишић. На главном претресу одржаном дана 04.10.2024. године одбијен је предлог окривљеног да се врати у пређашње стање у време пријема решења К 57/21 од 18.09.2024. године, одбијен је предлог окривљеног да му се постави бранилац по службеној дужности који би га заступао у том жалбеном поступку и одбијен је предлог окривљеног да се разреши бранилац по службеној дужности.

По налажењу Врховног суда, имајући у виду да је окривљени током целом поступка који се водио и због кривичног дела тешко убиство у покушају из члана 114. став 1. тачка б) у вези члана 30. КЗ и др., за које је запређена казна затвора у трајању од најмање десет година или доживотни затвор и прописана обавезна одбрана, имао браниоца, било изабраног, било браниоца по службеној дужности постављеног од стране суда у два наврата, која није разрешена функције браниоца по службеној дужности након другог постављења, а која је писала и жалбу на првостепену пресуду, то су наводи браниоца окривљеног, којима се указује на повреду закона из члана 74. ЗКП, оцењени као неосновани.

Поред наведеног, допуном захтева за заштиту законитости бранилац окривљеног истиче и битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 4) ЗКП наводима да је председник већа судија Ивана Јосифовић учествовала у доношењу решења Вишег суда у Новом Саду КВ. 286/24 од 13.03.2024. године, којим је продужен притвор према окривљеном. У наведеном решењу заузет је став да би окривљени на слободи могао наставити са вршењем кривичних дела, на који начин је суштински заузет став да је окривљени извршио кривична дела која су му оптужницом стављена на терет. Сходно наведеном, поступајући председник већа се морала изузети из даљег поступања, што није учињено, на који начин је суд учинио наведену повреду закона на штету окривљеног.

Изнети наводи захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног се, по оцени Врховног суда, не могу прихватити као основани, из следећих разлога:

Супротно наводима захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног, по налажењу Врховног суда, не може се прихватити став да свако одлучивање судије о притвору према окривљеном нужно нарушава претпоставку непристрасности тог

судије приликом мериторног одлучивања о кривици истог окривљеног. То произилази и из праксе Европског суда за људска права и Уставног суда Србије.

Наиме, према пракси Европског суда за људска права, не може се сматрати да сама чињеница што је судија у кривичном поступку доносио одлуке и пре суђења у поједином предмету, укључујући и одлуке везане за притвор, оправдава страх да тај судија није непристрасан. Оно што је важно су опсег и природа тих одлука (Feu против Аустрије, став 30; Sainte-Marie против Француске, став 32; Nortier против Холандије, став 33). Када одлуке о продужењу притвора захтевају „врло висок степен јасноће“ у погледу кривице окривљеног, Европски суд за људска права је нашао како може изгледати да је непристрасност дотичних судија подложна сумњи, те да се бојазан подносиоца захтева у том погледу може сматрати објективно оправданом (Hauschildt против Данске, став 49-52).

Из наведеног произилази да, по правилу, учествовање судије у доношењу одлуке о притвору према окривљеном у истом предмету не представља разлог за његово изузеће приликом одлучивања о кривици у односу на истог окривљеног, већ постојање предубеђења као разлога за његово изузеће зависи од тога да ли је приликом одлучивања о притвору судија заузео јасан став о кривици окривљеног или није, дакле, ради се о фактичком питању у сваком конкретном случају.

У конкретном случају, из списка предмета произилази да кривично веће Вишег суда у Новом Саду, а у чијем саставу је између осталих судија била и судија Ивана Јосифовић, у наведеном решењу којим је одлучивано о притвору према окривљеном, а на које решење се у допуни захтева позива бранилац, анализом доступних података утврдила постојање основане сумње да је окривљени Димитрије Станковић извршио кривична дела која су му стављена на терет оптужницом јавног тужиоца, а што је неопходан услов за продужење притвора према окривљеном, те да је кривично веће Вишег суда у Новом Саду при томе дало разлоге због којих налазе да су испуњени услови за продужење притвора према окривљеном, а што је иначе неопходан садржај сваког решења о продужењу притвора према окривљеном.

Према ставу Европског суда за људска права у предмету Драгојевић против Хрватске (од 15.01.2015. године - представка број 68955/11), сама чињеница да је судија у суђењу већ доносио предпретресне одлуке у предмету, укључујући одлуке везане за притвор, не може оправдати бојазан о његовој непристрасности, већ само посебне околности могу оправдати другачији закључак. Увек је одлучан опсег и природа предпретресних мера које је предузео судија. Надаље, у овој одлуци Европски суд за људска права истиче да питања на која судија мора одговорити при доношењу одлука о продужењу притвора нису иста као она питања која су одлучујућа за правноснажну пресуду. Приликом одлучивања о притвору и доношења других предпретресних одлука те врсте, судија по кратком поступку оцењује доступне податке како би утврдио постоји ли основ за сумњу против окривљеног за извршење кривичног дела, док приликом доношења одлуке на крају суђења мора проценити јесу ли докази који су изнесени и о којима се расправљало пред судом довољни да би окривљеног огласио кривим. Сумња и формално проглашење кривице не могу се третирати као да су истоветни (Jasinski против Пољске, став 55, представка број 30865/96 од 20.12.2005. године).

Дакле, по налажењу Европског суда за људска права, оцена постојања законских услова за продужење притвора, а која укључује и оцену постојања „основане сумње“ о извршењу кривичног дела од стране окривљеног, не може представљати формирање става судије о кривици тог истог окривљеног или казни коју му треба одредити, односно „предубеђење“ судије, како то у захтеву тврде браниоци, а које доводи у сумњу законску претпоставку непристрасности судије.

Примењујући напред наведено на конкретан случај, Врховни суд налази да сама чињеница да је судија Ивана Јосифовић као председник већа које је донело побијану првостепену пресуду, којом је окривљени оглашен кривим и осуђен, у ранијој фази поступка учествовала у саставу већа у доношењу одлука које су везане за одлучивање о мери притвора према окривљеном, а у ком одлучивању се кривично веће уопште није бавило питањем кривице окривљеног, по налажењу Врховног суда, не доводи у питање претпоставку непристрасности овог судије код одлучивања о кривици окривљеног Димитрија Станковића, конкретно код доношења побијане пресуде, због чега побијаном пресудом није учињена битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 4) ЗКП, а како се то неосновано тврди у допуни захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног.

Захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног Димитрија Станковића, у осталом делу, је недозвољен.

Бранилац окривљеног у преосталом делу захтева за заштиту законитости оспорава утврђено чињенично стање и правну оцену дату од стране суда. Ово са разлога што наводи да из понашања оштећених окривљени није могао јасно да закључи да се ради о полицијским службеницима, те да окривљени није био у ситуацији да погледа службену легитимацију како би се уверио да се у конкретном случају ради о полицијском службенику. Даље се истичу контрадикторности у исказима саслушаних оштећених, као и да првостепени суд није утврдио чињеницу где се пиштољ налазио, да ли у торбици оштећеног или на земљи, па ако се налазио на земљи како је ту доспео односно да ли је оштећени исти покушао да употреби. Такође, судска медицина није дала одговор на питање који је убод први задат, те се у тим околностима мора прихватити одбрана окривљеног да је први убод задат у тренутку када су се оштећени и окривљени налазили у лежећем положају, а не како тврди оштећени. Нејасно је колико је убода било, а вештак је јасно навео да оштећеном одмах након повређивања није био директно угрожен живот. Током поступка је, по оцени браниоца, утврђено да са места на коме се окривљени налазио није могао да види оштећеног ВВ, нити да упери пиштољ у њега па, по налажењу браниоца, не стоји тврдња суда да је окривљени покушао да лиши живота оштећеног. Бранилац закључује и да је окривљени пуцао у правцу оштећеног ББ остали би пројектили на лицу места, што није пронађено нити евидентирано.

Како погрешно или непотпуно утврђено чињенично стање не представља законски разлог због којег је, у смислу одредбе члана 485. став 4. ЗКП, дозвољено подношење овог ванредног правног лека окривљеном и његовом браниоцу због повреде закона, то је Врховни суд захтев браниоца окривљеног у овом делу, оценио недозвољеним.

Са изнетих разлога, налазећи да побијаним пресудама нису учињене повреде закона на које се неосновано указује захтевом и допунама захтева за заштиту

законитости браниоца окривљеног Димитрија Станковића - адвоката Бранислава Суботина, Врховни суд је, на основу члана 491. ЗКП, захтев и допуне захтева у односу на повреду закона наведене у изреци пресуде одбио као неосноване, док је у осталом делу, на основу члана 487. став 1. тачка 2) ЗКП и члана 485. став 4. ЗКП, захтев одбацио као недозвољен.

Записничар-саветник
Весна Зарић, с.р.

Председник већа-судија
Милена Рашић, с.р.

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић